

Σ κηνή δευτέρα τραγικωτέρα.

Τῆς πυγμῆς ὁ Βενιζέλος
αἰρῆς ἐμφανίζεται,
καὶ λαμπρὸ παιάνος μέλος
πάλιν παιανίζεται.

Κι' ἀπὸ Βουλευτὰς χορὸς
καταρθάνει ζωηρὸς,
καὶ σιμῶνε' στὸν Δευτέρῃ, καὶ στ' αὐτὰ του δυνατὰ
ξεφωνίζει τὰ καὶ τὰ:

Μπροστά σου θὰ χορεύωμε, μπροστά σου θὰ πηδήσωμε,
κι' ἀκουσε τὸ φουάτο:
Ὁ Τσιριμῶκος Ὑπουργός, ἢ θὰ σοὶ τραγουδήσωμε:
ἀντίο ντέλ πασσάτο.

Α. — Τι λέτε, φιλελεύθεροι;... δὲν εἶθε' στὰ καλά σας...
ἡ ζίστη, καθὼς φαίνεται, πειραχίει τὰ μβαλά σας.

Χορ. — Τὸν Τσιριμῶκο θέλομε...

Α. — Μὴ σκούζετε τοῦ κάκου.

Χορ. — Τὸν Τσιριμῶκο θέλομε... τοὺς λόγους τούτους ἀκου.

Α. — Σοῦτ', κανένας τοιμοδιά,
κι' ἄλλα λόγια βρέ παιδιά.

Χορ. — Τσιριμῶκο σοὺ ζητοῦμε
καὶ ποδάρι σοὺ πατοῦμε.

Α. — Πάρτε ποδὶ, σύρτε' πίσω...
τὴν πυγμὴ μου θὰ σηκώσω,
κι' ὄλους θὰ σὰς γαντακώσω
κι' ἀμειλίκτως θὰ κτυπήσω.

Χορ. — Σήκασέ την ὄσο θέλεις... θέλομε τὸν Τσιριμῶκο,
καὶ κανεὶς μὴ θγάλη μάκο.
Ἄλλως μάθε, κύρ Δευτέρῃ,
πῶς θ' ἀλλάξωμε τὸ φύλλον,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῶν φίλων
θὰ μὰς σὺσῆς τὰ τεφτέρι.

Α. — Καὶ τί διάβολο νὰ κάνω
τὸν πιστὸ τὸν Ζαβιτσάνο;
Πῶς ἀσπλάγγωσι κι' ἀπανθρώπως
θ' ἀπομείνῃ μέσ' στὰ κρούα;

Χορ. — Βόλεψέ τον ὅπως ἔπωσι,
δῶσε του τὴν Προεδρεία
τῆς Βουλῆς τῆς προσεχοῦς...
Συμφορὰ τοῦ δυστυχῶς.

Α. — Συμφορὰ τοῦ δυστυχῶς.

Χορ. — Πάρε Σύμβουλο τὸν Γιάννο,
κι' ἄφησε τὸν Ζαβιτσάνο,
νὰ σοὺ λέμ' εὐάν εἶσαι.

Α. — Τι θὰ κάνω τὸν Κορράτη,
ποῦ προσιμῶνε' στὸ Παλάτι
γιὰ τὸν ὄρκο ν' ἀνεβῆ;

Χορ. — Τούτος εἶναι μαλακός,
πρὸς ψευχοῦς, γλυκός,
δὲν θυμῶνε, καθὼς ἄλλοι.

Δὲν θὰ κάνῃς διόλου κόπο,
κι' ἔταν τοῦτ' ἀπὸς μέ τρῶπο
θ' ἀπομείνῃ φίλος πάλι.

Α. — Ποιὸς σπαρταγμὸς ψυγῆσι
κι' ἦτο τόσοσιν εὐτυχῆσι.

Χορ. — Τώρα ποῦ δὲν εἶναι τείριος
θέλομε τὸν Τσιριμῶκο...
Θὰ σὰς κάνω τὸ χατῆρι,
κάψετε, παιδιά, τὸν μπλόκο.

Α. —

Κι' ἐγὼ καλά δὲν ξέρω
πῶς θὰ τὰ κκατῆρω
μὲ τὸν Κορράτη τῶρα.

Φοβοῦμαι μὴ κι' αὐτὸς
μοῦ ψάλη προπετιῶσι:
ἀντίο Λεωνῶρα.